

РЕШЕНИЕ

№ 2942

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1936** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.75, ал.1, т.2 вр. чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. с чл.9 от Закон за убежището и бежанците(ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република И., лично за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република И., против Решение №2574/06.02.2023г. на заместник председателя на ДАБ, с което им е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че решението е незаконосъобразно. Твърди се, че административният орган не е обсъдил и анализирал всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост, но които са от съществено значение, за да бъде преценена необходимостта на молителката и малолетното ѝ дете да бъде предоставена исканата защита. В противоречие с материалния закон органът е отказал да кредитира твърденията на М. за страх от преследване от страна на недържавен субект, на който И. държава не може ефективно да противостои. Наличието на известни неточности в бежанската история, не означавало задължително недостоверност на същата и не следвало да бъдат причина за отказ. Следвало е органът да проведе допълнителни мероприятия с цел изясняване на бежанската история-допълнителни интервюта в съответствие с чл.63а, ал.5 от ЗУБ. Не следващо място, предвид факта, че молителката е на територията на страната с малолетното си дете, е следвало да се вземе в предвид и неговото положение и да се

обсъди неговия най-добър интерес. Тази преценка била направена съвсем формално и без спазване на принципите при разглеждане на този висш интерес на детето. Освен това се твърди, че административният орган неправилно е преценил, че към бежанската история на молителката са неприложими принципите, залегнали в нормата на чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ-не е направен задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата по произход-И., а само формално били цитирани части от справки за страната, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателката К. С. М. се явява за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. А. М.. Лично и чрез процесуалния си представител, наначен по ЗПП, заявява, че поддържа така депозираната жалба. Моли за уважаване на същата по съображенията, изложени в нея. Моли за връщане на преписката на органа за ново разглеждане и ново произнасяне. Пред съда жалбоподателката заяви, че иска да остане в България, където е родено детето ѝ и живеят заедно със съпруга си и много им харесва.

Ответникът – заместник председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрк. П., оспорва жалбата и изразява становище за неоснователност на същата. Моли за отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана и за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Посочва, че от проведеното интервю е видно, че чужденката не е имала намерение да остане с страната ни и след като е заловена на границата, е подала молба за закрила. Посочва, че в интерес на детето е да израстне с родителите си в страната по произход, а именно И..

Участващият в делото представител на Софийска градска прокуратура, прокурор М., изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли решението на заместник председателя на ДАБ-МС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

Със Заповед рег. № 4379ПАМ-104/08.05.2022г. на зам.-началник на ГПУ-К. жалбоподателката е настанена в звено за краткосрочно настаняване на СДВНЧ към Дирекция Миграция.

С молба за предоставяне на международна закрила с вх.№РД09-4700/12.12.2022г. на РПЦ – С. до председателя на ДАБ-МС, К. С. М., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданка на И., кюрдка по народност, вероизповедание: мюсюлманка, семейно положение:омъжена, ЛНЧ [ЕГН], е подала молба за предоставяне на международна закрила лично и в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния С. М., от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], Република България, гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН]. Била е регистрирана чрез попълване на Регистрационен лист рег. № УП- 21213/17.05.2022г. В приложение към Регистрационния лист са посочени данните за семейството на чужденеца: майка, баща, двама братя и една сестра в И.. В същото приложение е налична резолюция, от която е видно, че чужденката е бременна в 5 месец.

На жалбоподателката са връчени: Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л.131), както и

Допълнение към указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България във връзка с чл. 29, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (лист 130), за което същата е положила подписа си на 17.05.2022 г. На същата дата е регистрирана с рег.№ УП 21213 и молбата ѝ за предоставяне на международна закрила от властите на Република България (л.143). Същата е входирана в ДАБ-МС с вх.№ 01ОК-245/17.05.2022г.

На 12.08.2022г. жалбоподателката е подписала Покана рег. № УП-21213 (л.117), за провеждане на интервю на 22.08.2022г. по молба за международна закрила по реда на ЗУБ и е уведомена, чрез преводач за последиците от неявяването. Със Заявление (л.116) за предоставяне на правна помощ по реда на чл.22, т.8 от ЗПП и чл.23, ал.1 и ал.2 от ЗУБ, до председателя на националното бюро по правна помощ, М. декларира обстоятелството, че е бременна и желае да ѝ бъде предоставена правна помощ и да бъде представлявана от адвокат в производствата пред ДАБ и съда. С Решение №22-207-12171/19.08.2022г. (л.113) председателя на НБПП е назначил адв.Н. за предоставяне на правна помощ.

С Писмо рег. № УП-21213/25.05.2021г. (л.120), и.д. Началник отдел „ПМЗ-кв.О. купел“, РПЦ - С. е изискал от Държавна агенция "Национална сигурност" писмено становище по молбата за закрила. Посочено е, че съпругът на чуждата гражданка – А. М. Ю., [дата на раждане] ЛНЧ [ЕГН], е регистриран с отделна молба за предоставяне на международна закрила. В писмо с рег. № М-13729/28.06.2022г. (л.119) от Държавна агенция "Национална сигурност" е посочено, че не се възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

В проведеното на 22.08.2022г. интервю К. М. заявява, че е напуснала легално И. на 15 ноември 2021 г., заедно със съпруга си и негови роднини - родителите му, две негови сестри (едната заедно със съпруга ѝ) със самолетен полет от летище А. е преминала посредством безвизов режим за И.. В И. чуждите граждани са пребивавали за период от три месеца в [населено място]. На българска територия чужденката и близките ѝ са преминали легално на 28.02.2022 г., по въздушен път от Т., транзитно през Турция. Чужденката посочва, че за нея и за семейството ѝ са налице туристически визи тип С, издадени от представителството на България в Т., И.. Посочва, че в С. е изчезнал личният им багаж, включително пари и паспортите на нея и на съпруга ѝ. Чужденката посочва, че в България се намират съпруга ѝ и неговия баща. Заявява, че при пристигането им в България са останали в хотел за срок от един месец и посочва, че са искали да продължат пътя си извън България, но тя не е могла да продължи, тъй като била бременна, поради което съпруга ѝ и баща му са останали с нея. Допълва, че останалите близки на мъжа ѝ са напуснали и продължили са пътя си през България и са стигнали до С., след което нямат връзка. Чужденката посочва, че тя, съпругът ѝ и бащата на съпруга ѝ са направили опит да преминат нелегално границата на България със С., но не са успели и са се предали на властите. Посочва, че тя е кюрдка и че е нямала проблеми във връзка с етническата си принадлежност, заявява, че е мюсюлманка-сунит по религия и че не е имала религиозни проблеми, както и че не е имала проблеми във връзка с пола си в страната ѝ по произход.

Жалбоподателката разказва, че в И. е живяла в [населено място], обл. С., И. К., намиращо се на 15 мин. време път с кола от [населено място]. След сключването на брака си е заживяла в дома на мъжа ѝ в [населено място], като посочва, че не е живяла в друга част на И. или в друга държава освен посочените. Заявява, че граждански брак

със съпруга си А. М. Ю., са сключили на 13.06.2021 г. в [населено място], като двамата са се запознали една седмица преди това. Молителката посочва, че тя е кюрдка, а той е арабин, че има висше образование, като е завършила университета по архитектура в [населено място] през 2020 г., със специалност - интериорен дизайн. Посочва, че в И. не е работила, не е бил член на политически партии или организации, както и не е имала проблеми с властите в страната ѝ по произход. В И., в селото ѝ, живеят нейните родители, двама братя и една сестра, които живеят добре. Чуждата гражданка мотивира молбата си за закрила с проблеми от семеен характер. На зададения ѝ въпрос какво конкретно се е случило, за да напуснат И., тя отговаря, че причината са постоянните заплахи от старана на лицата, с които са в конфликт. Лично нея никой не я е търсил, никой не е говорил с нея и твърди, че в И. лицата са имали контакт единствено с бащата на съпруга ѝ, който в И. е подавал жалби и е завел дела в съда срещу съдружниците, но същите имат връзки с властите и няма ефект от жалбите. След напускането на И., по време на престоя в И. също е имала проблеми, където през месец ноември 2021 г., тя и сестрата на съпруга ѝ са отишли в парка, а трима непознати са искали да ги отвлекат. Твърди, че не е имала други проблеми в И.. Чужденката посочва, че партньорите са успели да ги намерят в България, твърдейки, че са снимали бащата на мъжа ѝ докато работи в ресторант.

По делото е приложено становище на интервюиращия орган от 16.09.2022г. (л. 100), с предложение на чужденеца да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Във връзка с раждането на сина ѝ С. на 06.11.2022г. в [населено място], жалбоподателката е подала молба до председателя на ДАБ-МС за предоставяне на закрила и на него. Представено е удостоверение за раждане на детето (л.88). Посочено е гражданство на детето-И. и баща на детето-А. М. Ю.. С молба от 13.12.2022г. до интервюиращия орган В. „О. купел“ (л.83), чуждата гражданка е заявила желание синът ѝ С. да бъде добавен към нейната процедура за международна закрила в Република България.

С рег.№ УП 21213 от 29.12.2022г. и.д. началник отдел ПМЗ-кв.О. купел, РПЦ С., ДАБ – МС, е уведомил директор на Дирекция „Социално подпомагане“-К. село, че следва да изрази становище, а при невъзможност - да предостави социален доклад, относно малолетното дете във връзка с подадената молба от майката за хуманитарен статут от придружено малолетно лице. С вх. № УП 21213 от 17.01.2023г. в ДАБ-МС е представен социален доклад, с който на основание чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето, е предоставена информация за придружен малолетен чужденец С.. В него се посочва, че към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социално развитие на детето и основните му права не са нарушени. Посочено е, че относно производството по предоставяне или отказ на международна закрила компетентен орган е ДАБ-МС.

С оспореното в настоящото производство Решение № 2547/06.02.2023г., заместник-председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката и на малолетното ѝ дете С., на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл.8 и чл.75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл.9 от ЗУБ. Решението е връчено на 14.02.2023г. на чужденката срещу подпис, който е запознат с текста на същото на език, който разбира, което е удостоверено с подпис на преводач, подписано е и от адвокатка ѝ.

Ответният орган е приел, че за К. М. и на малолетното ѝ дете С., не са налице

предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в бежанската история са констатирани сериозни противоречия и не са представени никакви доказателства в подкрепа на твърденията. Предвид това е направен извод, че е налице основание да се направи заключение, че чужденката е склонна съзнателно да дава неистинна информация, с цел заблуждаване на административните органи на ДАБ-МС, включително и с цел доказване на значими за производството по ЗУБ обстоятелства и получаване на международна закрила. Изтъкнато е, че заявената история от нея, непоследователните, противоречиви и неправдоподобни факти, които е изложила, налагали извода, че представената бежанска история е недостоверна.

Решаващият орган е приел, че чужденката не е направила обосновани твърдения за осъществено спрямо нея преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Кандидатката не е аргументирала наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изтъкнато е, че в конкретния случай, не е налице хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ.

На база на изложената бежанска история е прието, че гражданката на И. не е имала релевантни и лични проблеми в страната си по произход. Според органа, видно от направените от нея изявления, съпоставени с данните от интервюто на нейния съпруг и неговия баща, е че заявените проблеми са относими към положението на бащата на съпруга на чужденката, но нямат пряко отношение към личното положение на молителката или към личното положение на нейното дете. В случая ставало ясно, че въпреки посочените проблеми на М. Ю. М. А., нито той, нито синът му, нито молителката или други техни близки са имали релевантни проблеми, като те не са били обект на конкретни доказани действия или заплахи от съдружниците или от други лица. Направен е извод, че описаните проблеми на бащата на съпруга ѝ със партньорите му са единствено такива от личен и финансов характер, а описаните впоследствие случки, са такива от изцяло криминален характер. Като такива, изложените от чуждата гражданка елементи на бежанска история представляват събития изцяло от личен и криминален характер и като такива, те не попадат в предметния обхват на ЗУБ, а заявените притеснения за живота на молителката и детето ѝ не могат да се определят като преследване по смисъла на ЗУБ. Уточнено е, че въпреки, посоченото от чужденката за наличието на заплахи, се установява, че спрямо нея липсва наличието на каквито и да е лични заплахи или проблеми, а описаните проблеми с нейния съпруг и баща му са проблеми, отново от изцяло криминален характер. Конкретизирано е, че твърденията ѝ не съдържат информация за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова за нея и детето. Освен това е изтъкнато, че молителката не е имала никакви персонални проблеми с официалните власти в И.-не е била арестувана, съдена или осъждана-нещо повече, тя е напуснала легално страната и самата тя заявява, че не е имала други проблеми в страната си по произход.

Органът е направил извод, че чужденката не се нуждае от закрила, за себе си и за своето дете, тъй като е мигрант. На българска територия гражданката на И., както и

нейния съпруг и баща му, са разполагали с достатъчно време и възможности от над три месеца, но те не са потърсили закрила.

С тези мотиви, органът е преценил искането на жалбоподателката в частта ѝ за предоставяне на бежански статут, лично и за сина ѝ, за неоснователно и го е отхвърлил, т.к. проблемите посочени от нея не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ.

Органът е изследвал и установил, че за чужденката и за детето ѝ не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 - 2 от ЗУБ. В конкретния случай не е установено, тя да е била принудена да напусне И. поради това, че там е била изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Липсват доказателства, за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата ѝ, както и за опасност за молителката и за детето ѝ от наказание изтезание или други форми на нечовешко и унижително отношение, релевантни към направените заявления. Прието е, че заявените като причини за напускане на И. от жалбоподателката проблеми и опасения не почиват на никакво конкретно доказано действие по отношение на лицето и не попадат в предметния обхват на ЗУБ. След позоваване на справка с входящ № МД - 01/03.01.2023г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС е направен извод, че липсва обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

По делото е приложена и справка от дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС относно Република И. по отношение на общото положение в страната, общественно-политическата обстановка към 06.03.2023г., спазване на човешките права и актуално положение в И. К., отново към 06.03.2023г., с която ответникът се е съобразил.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК- дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспореното в настоящото производство решение изхожда от компетентен орган – заместник председател на ДАБ, на когото са делегирани правомощия да издава административни актове от вида на оспорения в настоящото производство, съгласно приложената по делото заповед №03-15/03.05.2022г. на председателя на ДАБ.

Решението е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията за съдържание по чл. 59 от АПК, като в него са изложени както фактически, така и правни основания за издаването му. Ответният орган подробно и поотделно е изложил съображения защо приема, че на чужденката и детето ѝ, не следва да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, като е обсъдил бежанската история, така и обстановката в страната на произход - И..

Съдът не констатира при издаване на обжалваното решение да са допуснати

съществени нарушения на административно производствените правила. В хода на производството пред административния орган чужденката е запозната с правата, които има в производството, връчени са ѝ писмени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, като текстът на указанията са преведени на разбираем език. В хода на административното производство по общия ред с чужденката е проведено интервю, отразено в нарочен протокол, като интервюто е проведено в присъствието на преводач на език, посочен от търсещия закрила като разбираем и владян от него. Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая ответният орган е изискал писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателката за предоставяне на международна закрила, каквото се установява да е дадено преди произнасянето на органа и с което не се възразява от страна на ДАНС по предоставяне на статут при наличие на обстоятелствата за това. На основание чл.15, ал.1 от Закон за закрила на детето е изискано становище от АСП, отдел Закрила на детето, за интересите на малолетния С. А. М.. Административната преписка е попълнена и с достатъчно доказателства, въз основа на които органът е постановил решението си.

На следващо място административният акт е издаден в съответствие с чл. 35 от АПК, след като са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за конкретния случай. Административният орган е спазил изискването на чл. 73 от ЗУБ като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка относно наличие на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, като е изпълнил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, при произнасянето по молбата за международна закрила да прецени всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя и с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие, включително.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основания по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. При издаване на оспореното решение, административният орган е анализирал подробно и задълбочено бежанската история на чужденката, както и справките на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ относно Република И., с отчитане на общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и справките за актуалната обстановка в И. К. и Д...

Причините, които българският законодател е уредил като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради

тези причини не може, или не желае да се ползва от закрилата на тази държава, или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ "преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, а според, ал. 5 на същата норма, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. А съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Изследвайки бежанската история на жалбоподателката и приобщените доказателства към административната преписка, съдът напълно споделя изводите на административния орган за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на К. М. и за нейното дете С.. Правилни и обосновани са изводите на административния орган, че в бежанската история на чужденката, не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл. 8 от ЗУБ понятие "основателно опасение от преследване", нито се твърди спрямо молителката и нейното дете да е било осъществено преследване от държава, партии или организации и недържавни субекти в страната ѝ на произход - И.. Както е посочено и в мотивите на оспореното решение от цялата бежанска история става ясно, че конкретни действия на преследване срещу иракската гражданка не съществуват и не се установява срещу нея да са налице посегателства, чиято системност и мащабност достигат до границата на „преследване“.

Правилна е преценката на административния орган, че изложените от чужденката мотиви за напускане на страната по произход не са правно значими за търсената защита, тъй като не могат да се приемат за обосновано опасение от преследване. Жалбоподателката е напуснала И. легално на 15.11.2021г., заедно със съпруга си и негови роднини, със самолетен полет от летище А. и са преминали посредством безвизов режим в И., заради заплахи от съдружници на бащата на съпруга ѝ, вследствие на влошени бизнес отношения. В И. са пребивавали за период от три месеца в [населено място], където заплахите са продължили. На българска територия чужденката и нейните близки са преминали легално на 28.02.2022г., по въздушен път от Т., транзитно през Турция. В проведеното интервю същата заявява, че за нея и семейството ѝ са налице издадени туристически визи тип С, издадени от представителство на България в Т., И.. При пристигането си в България са останали в хотел за срок от един месец, като намеренията им са били да продължат пътя си извън България, но тя не е могла да продължи пътя си, т.к. била бременна, поради което съпругът ѝ и баща му са останали с нея. Тя,

съпруга ѝ и баща му са направили опит да преминат нелегално границата на България със С., но не са успели и са се предали на властите. Изразените от нейна страна опасенията от преследване и наказание изцяло са от личен и криминален характер и като такива, те не попадат в предметния обхват на ЗУБ, а заявените притеснения за живота на молителката и детето ѝ не могат да се определят като преследване по смисъла на ЗУБ. Следва да се посочи, че въпреки, че кандидатката е посочила наличието на заплахи, се установява, че спрямо нея липсва наличието на каквито и да е лични заплахи или проблеми, а описаните проблеми с нейния съпруг и баща му са проблеми, отново от изцяло криминален характер. Липсват каквито и да е относими доказателства посочващи дори намесата на съдружниците, в което и да е друго от описаните събития. Правилно административния орган е направил извода, че жалбоподателката е мигрант и се е позовал на Глава И, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение, или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденката по време на производството, се установява, че чуждата гражданка не е целяла подаването на молба на българска територия, а е желала да продължи пътя си през Европа. Това се установява и от представената административна преписка, от която е видно, че молителката е направила това едва след нейното задържане от Дирекция „Миграция“ посредством Заповед с рег. № 4379 ПАМ-104/08.05.2022 г. в опит да напусне страната. Така предприетите от молителката действия са единствено с цел осуетяване на наложената ѝ принудителна административна мярка. Ако действително семейството ѝ и самата чужда гражданка са имали описаните в И. - или където и да е, проблеми, то логично би било да те да потърсят закрила при първа възможност, вместо да опитат да продължат пътя си в Европа

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение наличието на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателката и малолетното ѝ дете С., следва да се отбележи, че в случая от нейна страна не се твърди в държавата ѝ по произход да е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Няма изложени и твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла

на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер или на други основания, предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците, като тази законова хипотеза представлява особена закрила, която се предоставя в изключителни случаи. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а се визират останалите случаи, различни от изрично предвидените в ал. 1, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход (така Решение № 4218 от 1.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1466/2021 г., Решение № 8973 от 7.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14546/2019 г., Решение № 3543 от 30.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7982/2014 г.). В конкретния случай такива други причини от хуманитарен характер не се изтъкват и в този смисъл не са налице основанията на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

На следващо място ответният орган е извършил преценка и относно материално правните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като "тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт". Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния

регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно И.. След позоваване на справка с входящ № МД - 01/03.01.2023г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС е направен извод, че липсва обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, т.к. редовните въоръжени сили на И. и вътрешните правоприлагащи органи действат за поддържане на реда в страната, работейки успоредно с Комитета за народна мобилизация. Конституцията и законите в И. предвиждат свобода на вътрешното движение, пътуването в чужбина, емиграцията и репатрирането. В доклад на Freedom house се сочи, че в И. се провеждат редовни, конкурентни избори. През последните години условията на религиозна свобода в И. се подобрявали. След обявяването на 6 март за национален празник на толерантността и съвместното съществуване, както от федералното правителство в Б., така и от регионалното правителство на И. К., папа Ф., в хода на историческо посещение в И., и изтъкнатият шиитски духовник и Велик аятолах А. ал С. публикували съвместно изявление, насърчаващо религиозните и етнически малцинства да работят заедно за мирно съвместно съществуване в И. и извън пределите на страната. В материал на фондация „К.“ се сочи, че през последните месеци икономиката на И. показва положителни знаци. Във връзка е положението на територията на И. К., в справка № МД-01/03.01.2023 г. е видно, че ситуацията със сигурността в К. - по-специално Д., е мирна, спокойна и значително различаваща се от ситуацията в останалата част на И.. Това е в пълен контраст с картината, изобразявана от чуждестранни медии, неточно представя К. като опасно и беззаконно място. Напротив, К. разполага с голяма и развита армия, наречена „П.“, и със собствена полиция и сили за сигурност, за да защити своите нови и стари жители. Д. приема стотици международни неправителствени организации и чуждестранни инвеститори и продължава да вижда своя туристически разцвет сред притока от чуждестранни туристи. За да се поддържа високо ниво на сигурност и да се защити мира в И. К., по границите и покрайнините на градовете са разположени редовни контролно-пропускателни пунктове.

От приложената по преписката информация, се установява, че ситуацията в И., включително и териториите на И. К. въз основа на общоприетите критерии и дефиниции, не позволявало тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт по смисъла на международното право. Предвид това, органът е посочил, че не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденката би била изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В настоящия случай органът е изпълнил задължението си, регламентирано в чл. 75, ал. 2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителката и детето ѝ, с държавата по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.

При произнасянето от административния орган по молбата на жалбоподателката е извършена преценка и е съобразен и принципа за „висшия интерес на детето“ по отношение на малолетното дете С., заложен в Конвенцията на ООН за правата на детето като правилно е прието, че не съществува риск за сигурността му на територията на страната по произход-И., предвид че не са установени дискриминационни мерки, същият при връщане в страната му по произход няма да бъде лишен от своята идентичност и ще расте в семейна среда заедно с родителите си. С оглед на гореизложеното, в административното производство не е допуснато и нарушение на чл. 6а от ЗУБ. Според тази разпоредба при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. Посочено е, че преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето (ЗЗДт). Критериите за преценката са посочени в § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт, към които препраща § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ. В случая не се установяват нарушения на относимите разпоредби от ЗЗДт. При отчитане на критериите по § 1, т. 5 от ДП на ЗЗДт следва да се приеме, че най-добрият интерес на детето е запазване целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на малолетния жалбоподател.

Поради изложеното, съдът приема, че обжалваното решение е законосъобразно, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, първо отделение 4-и състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на Република И., лично за себе си и като законен представител на малолетното си дете С. А. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република И., против Решение №2574/06.02.2023г. на зам.председателя на ДАБ, с което им е отказано предоставянето на бежански и хуманитарен статут
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :